

ИМАГИНАТИВНА КУЋА АЛЕКА ВУКАДИНОВИЋА

Најновијом песничком књигом „УКРШТЕНИ ЗНАЦИ“* Вукадиновић завршава своје поеме о КУЋИ и ГОСТУ и ЛОВЦУ и ПЛЕНУ.

И док су у ранијим песмама УКРШТЕНИ ЗНАЦИ били основна симболика, па и ИМИЦ његовог певача, овде је то УКРШТАЊЕ знатно конкретније и видљивије — пред нама и изнад нас су прави КРСТОВИ лудог и изгубљеног света у тренуцима агоније, умирања и смакнућа.

Ко смо? Где смо? Куда ли нас носи овај КОСМИЧКИ БУСЕН на коме једва стојимо? Овај ПЛОВЕЋИ ГРОБ из кога једва виримо?

Вукадиновић у „Знацима“ успоставља природну и снажну везу са својим ранијим делима. Он брзо и успешно ОБНАВЉА свој чувени ПЕЈЗАЖ КУЋЕ, удахњује му ДУШУ и свим расположивим имагинативним средствима настоји да у друге и опустошене просторе дозове ону исконску страшну стваралачку снагу. И, заиста, велика је пеоникова моћ, свете су његове речи!

Одмах кроз ПОДМЛАБЕНИ ПЕЈЗАЖ струји ЕНЕРГИЈА ЖИВОТА, сачувана у самом ЈЕЗГРУ пробуђеног имагинативног БИТКА.

Прво се на КУЋНИ ПРАГ враћа време и, као и раније, због самог ритуала или из навике, кружи око куће. Као да је тако оживљава. Као да је „ваја“ својим невидљивим крилом. Поново жуборе два крвотока. Одјекују звнци и трептаји. Враћају се и путеви и испружају по пејзажу. Стижу зраци, чуда, крила, боје. Све потреса животворни ритам.

КУЋА СЕ КУЋИ.

Алек обнавља КУЋУ у целини са свим њеним видљивим и невидљивим елементима и значењима.

И КУЋНИ КВАДРАТИ су исте површине. И КУЋНЕ СТРАНИЦЕ исте садржине. Све добија свој већ опробани стари изглед и своју омиљену функцију, пуну смисла, бесмесла, незнања, тајни и игре.

ПОЧИЊЕ ВЕЛИКО СЛАВЉЕ.

ГОСТИ СЕ ГОСТЕ. И од те ГОЗБЕ узбуђен је и узнемирен и пејзаж наоколо. И ПЕСНИК кога никада није интересовало никакво друго стање Природе и Материје осим „лебдећег“, „треперећег“, „стихијског“, почиње заносно и из свег гласа да пева о поново успостављеном ВЕЛИКОМ ЛЕТУ.

Живот је у пуној стваралачкој експанзији. У ПЕСНИЧКОЈ СЛИЦИ омогућен је значајни проток емоција и лирских информација.

И убрзо се у том, и поред свих трагичних садржаја, скоро „срећном“ ОБНОВЉЕНОМ ПЕЈЗАЖУ појављује СВЕТА ВЕЗИЈА која сеје по КУЋИ „зрачне мреже“ нити сна, конце живота. Песничка материја се, дакле, поново испољава на принципу ТКАЊА... Ипак, искупише је

* Алек Вукадиновић: УКРШТЕНИ ЗНАЦИ, Просвета, Београд, 1988.

видљиво да овде не делује ТКАЛАЦ већ ВЕЗИЈА, што је прилична разлика. Јер ВЕЗИЈА и поред све поетичности и „залагања“ није у стању да својим РУЧНИМ РАДОМ прекрије ЛИЦЕ СВЕТА. Њен ВЕЗ је више украс, изненађење и тренутна радост, „јефимијски посао“ после значајних догађаја, после ЖИВОТА. РИТУАЛ ВЕЗА, та заносна и погубна игра конца, скоро увек је повезана са усамљеношћу, са изолованим и глупим ноћима, са изузетним тренуцима народног духа као што су поклони, свадбе, сахране, рођендани. Сви су нам балкански мртваци легли или бачени у земљу црницу, жућуљу или пескуљу у тој раскошној, мада помало хладној и змијоликој народној ношњи. Само, узалуд смо их украсили. Јер црви доле не разликују конфекцијски кич од стваралачке свиле што тече из немирних и рађавих прстију наших сестара, наших невеста и мајки.

Уводећи ВЕЗИЈУ у КУЋУ Вукадиновић ствара снажну симболику умора и отуђености, изолованости, болести, коби. И, заиста, његов СРЕБНИ ПЕЈЗАЖ веома кратко траје. Убрзо се испоставља да је сав тај РИТАМ само једно сећање, слика сећања, душа сећања. Јер у „Укуштеним знацима“ одмах почињу да делују разарајуће, варварске силе које је у својим ранијим делима песник само назначио симболиком АНТИУКУБАНА.

Сада се АНТИКУБАНИ као насилна, противзаконита и прогивпоетска негација КУЋЕ и УКУБАНА појављују у три лика: НЕБОГ-симбол уништења божје равнотеже, НЕБРАТ-симбол уништења људске равнотеже и НЕРЕЧ-нарушавање самог поетског говора, ЈЕЗИК ЗЛА који одјекује светом.

И дуго, напорно и стрпљиво КУБЕНА КУЋА почиње да се РАСКУБАВА. Тако су АНТИУКУБАНИ, једна од највећих загонетки Вукадиновићевих ранијих певања из периода борбе за кућу и знаке живота, у овој књизи добили и конкретна лица и разорну моћ. Има се утисак да их је песник „чувао“ за ову и овакву трагичну завршницу, не жалећи да њихова енергија нарушава структуре симболичких поема о трагању за индентитетом и егзистенцијалним језпром, у којима је и поред црнице, патње и справе, ипак, само један час био ЧАС УМРЛИ, док је у овим последњим, овогодишњим певањима тај час не само основна мелодија, већ целовита и стравична слика разарања душе, тела и свести.

Укршају се страшни ЗНАЦИ ЗЛА.

У ПЕЈЗАЖУ се појављују крвоток сове и путеви глуве врбе. По гори плове ЗЛЕ ОЧИ. Почиње ПОНОЋНИ ОБРЕД. СЛИКЕ КУЋЕ брзо прекивају СЛИКЕ ЗЛА.

И док је у ранијим Вукадиновићевим чаровањима свако биће, ипак, налазило у смртносној ипри, трагању и лудилу некакав свој смисао и смер, некакву своју, макар и трошну, макар и привремену кућу, овде сада влада потпуна неизвесност и изгубљеност, ПУСТОШ, НЕМОЋ и СМРТ.

ТРАЈЕ ВЕЛИКИ УМРЛИ ЧАС.

И први пут управо сада у Вукадиновићевој поезији, која је увек била и елегична и склона смрти, има дупло више ЕНЕРГИЈЕ СМРТИ него ЕНЕРГИЈЕ ЖИВОТА. И та тамна стихија, те „тоне“ НИШТАВИЛА тако се снажно обрушавају на свет и његове страдалнике у колапов па се он не може спасти ни у ПОДСВЕСТИ КУЋЕ, ни у МЕБУСВЕСТИ ПЕЈЗАЖА, ни у СВЕСТИ ПЕСМЕ, УМРЛИ ЧАС који је почео тачно у поноћ отузима свету време и цео се дешава у самом себи, у свом ВРЕМЕНУ-НЕВРЕМЕНУ.

Дубине и висине почињу да прете. ПЕЈЗАЖ КУЋЕ захвата ВЕЛИКИ СТРАХ. ИМАГИНАТИВНА КУЋА, која је и досад увек имала више временску него просторно-материјалну конструкцију, почиње да се РУШИ. Веома брзо нестаје њена снага. Она је већ толико немоћна да не може да подигне крила под „кроб света.“

Куд ће-шта ће, покушава да се сакрије. Али где да се склони са својом просутом утробом? У спрашном грчу прескаче и свој КУЋНИ ПРАГ, ту непомичну и свевремену ознаку и белег. Границу два света, две светлости и два крвотока. И у том ПОТОЊЕМ ВРЕМЕНУ, у дуготрајној АРИТМИЈИ СРЦА све више се нагиње према тами, све ниже према СМРТИ и УМИРЕ.

КУЋА ЈЕ МРТВА! ЖИВЕЛА КУЋА! Живела ИМАГИНАТИВНА ПОЕЗИЈА која је и мртву преноси у своју СВЕСТ-НЕСАНИЦУ!

Нестанак КУЋЕ је и НЕСТАНАК СВЕТА. И баш у тим страшним тренуцима КРВ, која капље у Алековој поезији югако је пропевао-проптакао, понекад из бића, понекад из горе, понекад из сувише сажете и напрсле метафоре, да својом бојом обележи значајна места чаровања, на овом ступњу НАДАХНУЋА не само да капље на своје дно, већ „лада“, тече.

Уста вечерњег зрака КРВАРЕ. И уста потоњег домаћина КРВАРЕ. И уста кућног квадрата КРВАРЕ.

СВЕТ ЈЕ УМРО!

Остају само УСТА УШЋА, УСТА КРАЈА и УСТА СТРАХА.

ЧАС УМРЛИХ захвата и испуњава целу КУЋУ и шири се наоколо. Он је „тамна вејавица“ у њеним сликама. На његовом дну спава СМРТ. Лампа, додуше, и даље светли (песник неће да је погрене да би се видео део стравичниг призор), али не обасјава више ГОСТА већ СЛИКУ ЖРТВЕ. СМРТ АЛЕКОВЕ ИМАГИНАТИВНЕ КУЋЕ снажно и болано је одјекнула у околним пејзажима и бићима. Та смрт је по своме значају, ефекту и последицама прави савремени ЛИРСКИ ИСТОРИЈСКИ ДОГАБАЈ! Јер њеним „друшењем“ слабашно, бледуњаво, усамљено и уздрхтао земаљско биће губи не само могућоснт лова „смисла живота“, што је, уствари, и био његов имагинарни живот, већ сам живот, његове основне нити, разапете између НИШТАВИЈА. Руше се заправо, и последње илузије о могућности БАЈКЕ СВЕТА. Она, једноставно, какао каже песник, није код своје куће.

Поезија као најпрецизније, најпрефињеније и најискреније мерило свих ствари, и оних у сјају и оних у агонији, и оних на и над земљом, и оних у земљи, као барометар пролазности и космичних олуја, често је баш у БАЈЦИ налазила ИЗЛАЗ и снагу одупирања СМРТИ и УМРЛОМ ЧАСУ променом места и лежишта, волумена, слика, страна и квадрата, лика, смера, трага и пејзажа (мењањем ПРОСТОРА) или умножавањем бића, својеврсном и функционалном поетском популацијом, сакривањем и удаљавањем садржаја, тако да се истекло време и не рачуна, нпром, ритуалом сном и забором, летом „поред ваздуха“, бајањем, молитвом, клетвом (мењањем ВРЕМЕНА) и изнад свега СНАГОМ РЕЧИ, МАГИЈОМ УСТА из којих све настаје.

Цели народи, заједно са мртвацима, стоком, воћама житом, шумама и децом склањани су управо у БАЈКЕ, у којима је све могуће и у којима је и сама СМРТ само једно сеоско биће које је могуће у одлучујућим тренуцима и надмудрити, и исмејати, и преварити.

И мада апсурдно звучи, и филозофија егзистенције и поезија егзистенције (имагинативна поезија) у својој одлучујућој бити за јазгро битка у најпресуднијем тренутку, у самој завршници, испред ПОСЛЕД. ЊЕГ ЗИДА, у УМРЛОМ ЧАСУ и ПОТОЊЕМ ВРЕМЕНУ одбацују баш БАЈКУ! Она више, једноставно, није употребљива.

Вукадиновић, песник који се никада није сувише служио спасоносним „триковима бајке“ уздајући се увек у снагу сопственог поетског говора и имагинативног лета, можда је баш сада, у „Укрштеним знацима“ могао у БАЈЦИ видети једини излаз и спас. Можда ће се, чак, многобројни његови обожаваоци и давно мртви противници зачудити због песниковог одустајања од магијске моћи већ опробаних фолклорних средстава. И једни и други, сигурно, не познају довољно природу и

моћ поетске имагинације. Њено ПОЉЕ ДЕЈСТВА није само чаролија, мада је у све чаробно и апсурдно због велике тајне света, ни изненадни лирско-сценски ефекти, мада су нагле и радикалне промене сама суштина уметничког бића јер једино уметност данас и може да приреди изненађење, ни ода, ни литургија, ни успаванка, већ ПЕСНИЧКА СЛИКА, СНИМАК НИШТАВИЛА и фронтално, и из профила, и отрага, у његовој природној величини, снимак друштвеног, природног и дијалектичког ГЕНОЦИДА, што се стално врши у тамним и сунчаним животним ћелијама.

УМРЛИ ЧАС испуњава целу КУБУ и просипа се у ЗАМАГЉЕНИ ПЕЈЗАЖ, препун трава и стаза. У УНЕЗВЕРЕНИ ПЕЈЗАЖ, изгубљен између слепих страна СТРАХА. КУЋНЕ ДАЉИНЕ, које су и раније у песничким делима биле стално, драго и тајно уточниште, УНИВЕРЗАЛНИ ЗБЕГ не само ПЛЕНА, ЗВУКА, РИТМА и БОГА, већ и кућне садржине и свих њених основних симбола, сада почињу да се још више удаљавају, далеко изван ума, и да нас плаше

И тако ова поезија, која је одувек волела бескрајан простор и бескрајно време, вечност пејзажа и вечност битка, наједном доживљава губитак и општење својих основних знакова и уточништа. Јер све нестаје у УСТИМА УШБА.

Сва крила јер не могу да пронађу свој пут до праисконске зоре. Чак и ЛАСТА јер лети унапрат. Чак и стазе јер су се све безначајније и краће... Вукадиновић „сажима“ простор (рушећи притом, наравно, и перспективу, по чему се опет приближава неким сликама Маљевича) све до оне величине која може стати у страшна уста НИШТАВИЛА. Песник и речи у безличној пустоши! НЕБО и ЗЕМЉА само „тихе дражи“!

Коначно, у овој најновијој Вукадиновићевој књизи ИМАГИНАТИВНА КУБА открива у УМРЛОМ ЧАСУ још једну своју битну особину: она је КУБА-ДУША.

Алек Вукадиновић је тако снажно ИЗАТКАО своју имагинативну КУБУ-ДУШУ да ни њена очигледна смрт, изазвана смрћу УКУЋАНА, ДОМАБИНА-ГОСТА, ПЛЕНА-ЛОВЦА, не може одједном и заувек да замрачи све њене слике, пуне поетске и егзистенцијалне садржине и све њене ритмове, што и после кобног тренутка у слепим странама света тихо и благостверно одјекнују. И СЛИКЕ и РИТМОВИ, и СТРАНИЦЕ и КВАДРАТИ још дуго трају у ПОТОЊЕМ ВРЕМЕНУ.

И управо на том продуженом времену, на тој последњој шанси ова поезија поново пради своју већ осведочену МОЋ: све и даље делује иако је само пустош, бића се и даље крећу иако је свуда крај.

Вукадиновић је, заиста, од оних ретких песника који се са СМУБУ не шале, али и не гаје према њој нимало страхопоштовања.

Он дубоко и искрено верује у МОЋ УМЕТНОСТИ, у безграничну и безвременску имагинативну реч, у своју сопствену КРЕАЦИЈУ.

Због тога, ваљда, ни крв у његовим песмама није сувише кржава, мада се зна ко је целат а ко жртва, ни пејзаж сувише мрачан, иако ПОНОЋ траје целу ноћ и још цели дан, ни СМРТ исувише јака у опустошеним крајевима из којих бије студ и справа.

Управо на врхунцу Вукадиновићевог ТРАГИЧНОГ ПОЕТСКОГ ИСКУСТВА могуће је поново поставити вечно и судбоносно питање: ствара ли УМЕТНОСТ властито БИЋЕ, вечније, отпорније, хуманије и лепше од биолошког, од овог прљавог и натгнилог, воденог, земљаног, смртног?

Јер Вукадиновић је у својим певањима о суштини и души човекове угрожене егзистенције, о апсурду времена и ништавилу простора, од свега, и од патње и од слава, и од поноћи и од сванућа, и од ласте и од стреле, и од лета и од пада, од дрхтаја, од квадрата, од сна, звука и јецаја ИЗАТКАО УМЕТНОСТ као човеково не само последње, већ једино и трајно уточниште и боравиште.

Уместо у БАЈКУ све треба што пре пренети у ПЕСМУ, у СЛИКУ, у СКУЛПТУРУ, у СИМФОНИЈУ! Јер све што је изван УМЕТНОСТИ брзо ИСТРУНЕ!

КУЋНИ ПЕЈЗАЖ у „Укрштеним знацима“ не може никако да се смири.

Збуњени и преплашени ГОСТИ беже. Једва проналазе кућни праг. ГОСТ је ПАТНИК управо зато што борави сувише кратко у КУЋИ-МАЈЦИ. Он више није истински ни у једној њеној димензији, ни у њеној свести и подсвести, ни у њеној слици и квадрату.

Сва Вукадиновићева певања о ПАТНИКУ су тужне елелије, најтужније после Бранкове песме „Кад млидијаж умрли“.

СИЛЕ ЗЛА се стално и убрзано множе.

КУЋА ЈЕ МРТВА!

СВЕТ ЈЕ МРТАВ!

ПЕЈЗАЖ ЈЕ МРТАВ!

МРТАВ ЈЕ И ЛОВАЦ У МРТВОЈ ШУМИ!

То је онај исти ЛОВАЦ-ПАТНИК који и сада као и на почетку песме о ЛОВЦУ и ПЛЕНУ губи НИТИ ЖИВОТА. Као да смо опет на самом почетку! Све поново жели да лети, сања, трчи и жубори. Само још мало светлости! Само још мало ритма и охрабрења!

Хоће ли ВЕЧНИ ГОНИЧ успети ШУМУ да оживи?!

Сме ли да је олиста? И зашто упорно настоји да се врати?!

И како да се врати кад су сви смерови већ поремећени, сви знакови погрешно удртани, окренути према НИШТАВИЛУ, на ону „супротну страну“?

И у овом ПОСЛЕДЊЕМ СЛУ, који кратко траје, који је САН-МОРА, имагинативне силе Вукадиновићеве поезије као да су се „отеле“ контроли разума и срца: оне трају и иза линије која нас дели од бесконачне таме, и ремете УМРЛИ ЧАС.

Оне су те „поларне“ пределе потпуног заборав преносе ЕНЕРГИЈУ УМЕТНОСТИ, вечни сан и меморију праископске зоре.

КРИЛАТИ МРТВАЦИ лете у модре стране света.

ПОТОЊИ ГОСТИ, пуни јада и студи, смањују СЛОЖНУ КУЋУ.

Али, авај, већ је касно! Јер ЖИВИ су ПОЛУЖИВИ! Јер ЉУДИ су ПОЛУЉУДИ! НИШТАВИЛО је већ заузело више од пола БИТКА и његова сенка непрекидно расте.

Почиње колективно бегство од УМРЛОГ СВЕТА.

И у једној изузетно погресеној визији МАСОВНОГ СМАКНУЋА и ГЕНОЦИДА, Вукадиновић стилем и снагом старих мајтсора слика фреску УНИШТЕЊА НАШЕ ЦИВИЛИЗАЦИЈЕ и КРАЈА НАШЕ ЕГЗИСТЕНЦИЈЕ.

ВЕЛИКИ МРТВАЧКИ ЛЕТ!

Крилатаи крвовиви. Крилата телеса. Поноћ и мук.

И док гледамо ту сцену, што по драматичности и ужасу припада кругу ДАНТЕОВОГ ПАКЛА, осећамо како нам МРТВАЧКО ПЕРЈЕ расте из натрулих мишића. Чекамо мртви и неми да у сумраку властитог ума снажно замахнемо за немим ГРОБЉАНСКИМ ЈАТОМ.

ИЛИ БЕМО БИТИ У УМЕТНОСТИ ИЛИ НАС НЕЋЕ БИТИ!

Алек Вукадиновић је у својих седам песничких књига кроз поеме о КУЋИ и ГОСТУ и ЛАВЦУ и ПЛЕНУ као егзистенцијално ангажован уметник указао на најдубље РАНЕ нашег доба и наше несрећне цивилизације, оне вечне што се стално обнављају и повређују, и оне које су дело нашег зла, наших ножева и руку, на утроженост и неоспрживост савременог битка у свим његовим облицима и димензијама.

У свим тим трагањима за ДУШОМ СВЕТА, у веома сложеним симболичким и метафоричким сазвежђима ЕНЕРГИЈА ЖИВОТА и ЕНЕРГИЈА СМРТИ, две супротне стихије КРЕАТИВНЕ ЕНЕРГИЈЕ имагинативне песничке снаге, налазе се у сукобу и у најразличитијим односима:

РИТАМ У МРТВОМ ПЕЈЗАЖУ	— расте енергија живота
ЛОВАЦ-ГОНИЧ (ПЕЈЗАЖ ЛОВА)	— више енергије живота него смрти
ЛОВАЦ-ПАТНИК (ПЕЈЗАЖ СМРТИ)	— више енергије смрти него живота
ЛОВАЦ-ГОСТ (ПЕЈЗАЖ КУЋЕ)	— више енергије живота него смрти
ЛОВАЦ-ПЛЕН (ПЕЈЗАЖ ПЛЕНА)	— више енергије смрти него живота
ЖРТВА У УМРЛОМ ЧАСУ	— само енергија смрти

Без обзира како осећамо „редослед“ симбола и ток главне метаморфозе, јасно је да се Вукадиновићева ВИЗИЈА тка на УНИВЕРЗАЛНОМ и ВЕЧНОМ РИТМУ који настаје због великих разлога између „маса“ ЕНЕРГИЈЕ ЖИВОТА и ЕНЕРГИЈЕ СМРТИ. Те резлике и супротности су нарочито опромне у вечности ОГРАНИЧЕНОЈ НА ТРЕН и простору сведеном на УЖАС САЖЕТОСТИ, што изазива смирај и смрт бића или његово насилно, ванваздушно и ванзвездано васкрснуће. Понекад те исконске снаге се помешају, обрле, занеме и клону и тада пејзажима одјекује само благи дрхтај, само тихи блесак, и све се кришом премешта у подсвест, у мебупростор, у сан. Али ни у једном тренутку ове две енергије, два стваралачка принципа се не изједначају и потиру јер би то значило уништење саме КРЕАТИВНЕ ЕНЕРГИЈЕ која своју снагу и испољава и доказује управо њиховим сликовитим дијалектичким супротностима.

Али РАСТАНАК је давно заказан, Пријатељу.

У пејзажу нема ни живота, ни смрти.

Остали смо само нас двојица и понека земаљска жишка.

Ено, КРАЈ ОГЊИШТА ПЕВА НИШТА!

СВЕ ЈЕ ВЕЋ ПРЕКАСНО!

СВЕ ЈЕ ПРЕДАЛЕКО!

ЧОВЕК НИЈЕ НИ У УТРОБИ, НИ У БАЈЦИ

НИ У СВОМЕ НИ У ТУБЕМ КРАЈУ

НИ У СВОМЕ НИ У ТУБЕМ ПЕЈЗАЖУ

НИ У СВОЈОЈ НИ У ТУБОЈ КУЋИ

НИ У СВОМЕ НИ У ТУБЕМ СНУ

НИ НА СВОЈОЈ НИ НА ТУБОЈ СЛИЦИ

НИ У СВОЈОЈ НИ У ТУБОЈ СВЕСТИ

НИ У СВОЈОЈ НИ У ТУБОЈ ПОДСВЕСТИ

НИ НАД КРОВОМ НИ ПОД ПРАГОМ

НИ СА ЛАСТОМ НИ СА СТРЕЛОМ

НИ СА ЗВЕЗДОМ НИ СА ПЛЕНОМ

НИ У РИТМУ НИ У КВАДРАТУ

НИ У КРУГУ НИ У КОРЕНУ

НИ У ВАТРИ НИ У ПЕПЕЛУ

ЧОВЕК ЈЕ НИГДЕ!

НЕМА ГА НИ У ПРОСТОРУ НИ У МЕБУПРОСТОРУ!

НЕМА ГА НИ У ВРЕМЕНУ НИ У МЕБУВРЕМЕНУ!

Вукадиновић је ДУША и ТУГА наше савремене поезије и РАДОСТ нашег српског језика. Његова поезија је на најоригиналнији начин опознала жишке балканског огњишта са вечном универзалном ватром коју не могу ни богови да потрну.

Хоће ли у својим следећим делима Вукадиновић певати о ЦВЕЋУ ЗЛА нашег распрскавајућег и умирјућег доба или ће снагом талента и имагинације опет у ОПУСТОШЕНОМ ПЕЈЗАЖУ „подићи“ своју ИМАГИНАТИВНУ ПЕСНИЧКУ КУЋУ, „кућу од прућа, кућу немогућу“, у коју би се радо настанила она већ заборављена стваралачка снага, већ изгезла душа СВЕТА?

Уколико се одлучи и за ЦВЕЋЕ, добићемо, радујемо се, први велики ЛИРСКИ ЕП наше савремене поезије.

(одломак)